

[Edel Saunte.]

Justitsministeriet har i landstingsudvalgets betænkning anført, hvilke praktiske tilfælde der kan forekomme. Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at for 3 af de anførte tilfældes vedkommende ville man ikke være kommet i den situation, at adoptionen skulle ophæves, hvis man havde behandlet sagen med den omhu, som var rimelig og ønskelig i alle adoptionssager, idet man da, inden barnet var fyldt 1 år, ville have opdaget, at det led af åndssvaghed; det ville ved omhyggelig behandling af adoptionssagen være opdaget, inden der blev tale om adoption. For de 3 andre tilfælde, som er anført af det høje justitsministerium, ville det nuværende lovforslag ikke kunne finde anvendelse, idet tilfældene først er blevet oplyst efter femårsfristens udløb, og adoptionen ville således ikke kunne være afbrudt. Der nævnes ialt 7 tilfælde. De 3 kunne være afhjulpet, og de 3 kunne ikke være afhjulpet ved lovforslaget; det 7. tilfælde er noget tvivlsomt, idet man opdagede defekten lige på grænsen mellem det 4. og det 5. år.

Vil man undersøge lovforslagets betydning, synes jeg, man må se på, hvad det er for vanskeligheder, man vil afhjælpe, og hvilken risiko der er for de implicerede, hvis man ikke afhjælper dem; man må se på: hvilken risiko løber barnet, således som forholdene er nu, og hvilken risiko løber det, hvis man indfører de foreslåede ændringer? Dernæst må man se på forældrenes risiko og så afveje de to risici, samtidig med at man ser på de samfundsmæssige hensyn til bevarelsen af adoptionsinstitutionen.

Forældrenes risiko er efter min opfattelse i virkeligheden, således som en sådan sag normalt vil komme til at udvikle sig, udelukkende en økonomisk risiko. Adoptivforældre har den samme ret som naturlige forældre til at få samfundets bistand til opdragelse og forsørgelse af børn, som de ikke selv kan klare, og de vil altså, hvis de ikke mener, de kan klare barnet, naturligt overlade barnet til forsørgelse af det offentlige; og det er jo også det, de gør. Efter den ændring, der skete i forsørgelsesloven i 1948, vil man pålægge adoptivforældrene og ikke de naturlige forældre bidrag til barnet. Bidraget fastsættes i forhold til deres økonomiske bæreevne og inddrives i praksis betydelig mindre hårdhændet end bidragene fra naturlige forældre. For dem, der har adopteret dette dårlige barn, sker der dette, at de afskæres fra at adoptere andre børn. Det er efter min opfattelse de to risici, der er for forældrene.

Barnets risiko ved en ophævelse af adop-

tionen er efter min mening meget betydelig. Selvom barnet bliver anbragt på anstalt, eller måske netop når det bliver anbragt på anstalt, har det en uhyre trang til kontakt og en uhyre trang til kærlighed, og hvis dette barn under en eller anden form får at vide, at de mennesker, som det troede var dets forældre, eller som i alt fald havde lovet at være det i forældres sted, slår hånden af det, kan barnet meget nemt få et psykisk chok, som det aldrig kan forvinde. Enhver, der har noget at gøre med børn, børnehjem eller børneanstalter, ved, at disse børn er mere kærlighedssøgende end normale børn, og at de, hvis de ikke under den ene eller den anden form får en kontakt udenfor anstalten, lider hårdere end almindelige børn. Hvis man ikke ophæver adoptionen, kan man ganske rigtigt risikere, at barnet kommer til at leve i et hjem, hvor det er ilde set, men det er nu desværre mange gange børns skæbne, også når de vokser op sammen med deres naturlige forældre. Hvis det bliver særlig hårdt, således at barnet kommer til at lide under det, må man fjerne barnet fra dets adoptivforældre efter samme regler, som gælder, når man vil fjerne et barn fra dets naturlige forældre.

Jeg ser derfor ikke rettere end, at dette lovforslags bestemmelser i virkeligheden udelukkende tilgodeser forældrenes økonomiske interesser, men bortser fra de dybe sjælelige konsekvenser, en ophævelse af adoptionsforholdet kan få for barnet. Det er også min opfattelse, at man vil skade adoptionsinstitutionen og dets udvikling som sådant ved at skabe mulighed for en ophævelse af adoptionsforholdet.

Endelig vil jeg nævne, hvad vi meget ofte ser, også med naturlige forældre, at selvom de bestemmer sig til at anbringe deres barn på en anstalt og afsværges det på alle mulige måder, varer det ikke så forfærdelig længe, inden de fortryder det. På samme måde går det ofte med adoptivforældre; selvom de beslutter sig til at sætte barnet på en anstalt, varer det ikke så forfærdelig længe, inden de kommer og vil hente det igen. Tænk på, hvilken katastrofe og ulykke det vil være, hvis man i mellemtiden har indledet en retssag om ophævelse af adoptionsforholdet.

Jeg vil spørge den højtærede justitsminister om en ting. Hvad forstår ministeren egentlig ved udtrykket „legemlig mangel“? For når man læser retslægerådets erklæring igennem, synes jeg, man får en meget usikker følelse med hensyn til, hvad det egentlig er for noget. Er det kun blindhed og døvstumhed, eller hvor langt kommer vi over-